

Námítka, že si odvolatel nebyl vědom závadnosti svého jednání, je bez významu, protože subjektivní nepoznání kárné trestnosti skutkové podstaty o sobě neomlouvá právě tak, jako neznalost trestního zákona v trestním řízení (rozh. Sb. n. s. č. 110 dis.). Bylo proto odvolání obviněného z výroku o vině jako neodůvodněné zamítnouti.

Čís. 339 dis.

Byl-li advokátovi kárným nálezem zastaven na určitou dobu výkon advokacie, vztahuje se zastavení na celý obor advokátní činnosti, tedy i na zastupování stran ve věcech trestních.

Ježto § 13, písm. b) kár. stat. nečiní rozdíl, je provozováním advokacie rozuměti i činnost v případě ojedinělém.

Advokátní činnost nepozbývá této své povahy tím, že byla provedena bezplatně.

(Rozh. ze dne 13. listopadu 1937, Ds I 35/37.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z kárného nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl obviněný uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání.

Z d ů v o d ů:

Obviněný přestoupil v době, po kterou mu byl výkon advokacie kárnými nálezy zastaven, t. j. v době od 14. listopadu 1934 do 15. března 1935, zákaz zastupování stran pouze jednou, a to jen tím, že zaslal dne 26. února 1935 v zastoupení M. dopis N., jímž ho žádal, aby se omluvil jeho mandantu M. pro obsah korespondenčního listku jemu zasláního, zakládající prý přestupek podle §§ 1, 2 a 4 zákona o ochraně cti a mimo to útisk, ne-li vydírání, a aby se napříště vystříhal takového osočování, a jímž N-a zároveň upozornil, že M. by musil proti němu v případě opětování bezohledně zakročit a takové dopisy předati státnímu zastupitelství.

Výtky nesprávného právního posouzení věci odvoláním nálezu kárné rady činěné jsou vesměs bezdůvodné.

Odvolání je především na omylu, má-li za to, že advokát, zapsaný do seznamu obhájců, smí v době, po kterou mu byl kárným nálezem výkon advokacie zastaven, zastupovati strany ve věcech trestních jako obhájce (osoba do seznamu obhájců zapsaná), nebyl-li do kárného nálezu, jímž mu byl zastaven výkon advokacie, výslovně pojat též zákaz zastupování stran ve věcech trestních. Kárný soud odvolací souhlasí v tomto směru s opačným právním názorem kárnou radou hájeným a vysloveným již v rozhodnutí bývalého vídeňského nejvyššího soudu ze

dne 22. dubna 1914, Ds III 6/13 («Gerichtshalle» z roku 1914, str. 407). K zastupování stran ve věcech trestních (k obhajování obviněného a zastupování soukromého žalobce a soukromého účastníka) jsou podle §§ 39, odst. 1, a 50, odst. 1 tr. ř. oprávněny osoby zapsané v seznamu obhájců. Do tohoto seznamu mají se podle § 39, odst. 3 tr. ř. zapsati především všichni advokáti, kteří v obvodu sborového soudu druhé stolice, u něhož je seznam obhájců veden, advokacii skutečně vykonávají. Toto ustanovení, že do seznamu obhájců mají být zapsáni především tito advokáti, bylo do trestního řádu poято zřejmě vzhledem k ustanovení § 8 adv. ř., podle něhož je advokát oprávněn zastupovati podle svého povolání strany ve všech věcech soudních i mimosoudních, veřejných i soukromých, a to u všech soudů a úřadů na území republiky Československé. Činnost advokáta do seznamu obhájců zapsaného, záležející v zastupování strany ve věci trestní, není tedy činností od advokátní činnosti odlišnou, nýbrž je částí činnosti advokátní vůbec. Vždyť advokát do seznamu obhájců zapsaný je tam zapsán jen proto, že jest advokátem a že advokacii skutečně vykonává. Byl-li advokát zapsanému v seznamu obhájců výkon advokacie kárným nálezem na určitou dobu zastaven, platí toto zastavení výkonu advokacie pro celý obor advokátní činnosti tohoto advokáta, tedy i pro jeho činnost záležející v zastupování stran ve věcech trestních, jež je, jak bylo dovozeno, částí advokátní činnosti vůbec. Skutečnost odvoláním zdůrazňovaná, že činnost obviněného, v níž kárná rada shledala provozování advokacie, záležela v jednání spadajícím do oboru působnosti osob v seznamu obhájců zapsaných, k nimž patří též jiné osoby než advokáti (§ 39, odst. 2 tr. ř.), nemůže podle toho, co uvedeno, nic měniti na tom, že v souzeném případě šlo zároveň o činnost advokátní a v důsledku toho o provozování advokacie, kdyžť činnost, o niž tu jde, byla provedena advokátem v seznamu obhájců zapsaným, který tuto okolnost dokonce sám zdůrazňoval tím, že dotčený dopis opatřil razítkem: »Adv. Dr. A. B.«.

Právní názor odvolání, že pojmu provozování advokacie ve smyslu § 13, písm. b) kárného statutu pro advokáty a kandidáty advokacie odpovídá pouze trvalé (opětované) provozování advokacie, je rovněž mylný. Advokát, jemuž byl výkon advokacie kárným nálezem na určitou dobu zastaven, je, jak napadený nález právem uvádí, povinen zdržeti se v této době veškeré advokátní činnosti. Vykonal-li advokát, jemuž byl kárným nálezem výkon advokacie na určitou dobu zastaven, během této doby, byť i jen v ojedinělém případě, nějakou činnost, jež je svou povahou činností advokátní, dlužno v této jeho činnosti spatřovati provozování advokacie ve smyslu posléze citovaného ustanovení zákona, jež nečiní podle svého znění a smyslu rozdílu mezi trvalým provozováním advokacie a provozováním advokacie, k němuž došlo jen v ojedinělém případě. Kárná rada nepochybila tedy, shledala-li v advokátní činnosti obviněného záležející pouze v tom, že zaslal v zastoupení M. osobě N. zmíněný dopis, provozování advokacie ve smyslu § 13, písm. b) kárného statutu pro advokáty a kandidáty advokacie. (Srv. rozhodnutí bý-

valého vídeňského nejvyššího soudu ze dne 10. června 1915, Ds I 5/15, »Gerichtshalle« z roku 1915, str. 474.)

Skutečnost odvoláním zdůrazňovaná, že obviněný se ujal M. z ryzího altruismu, t. j. že vykonal činnost zde v úvahu přicházející bezplatně, nemůže rovněž nic měniti na tom, že obviněný provozoval touto činností advokacii ve smyslu § 13, písm. b) kárného statutu pro advokáty a kandidáty advokacie, neboť činnost, jež je svou povahou činností advokátní, nepozbývá této povahy tím, že byla advokátem provedena bezplatně (srov. posléze citované rozhodnutí bývalého vídeňského nejvyššího soudu).

Z toho, co uvedeno, plyne, že kárná rada nepochybila, shledala-li ve zjištěném jednání obviněného objektivní skutkovou podstatu kárného přečinu porušení povinností povolání, spáchaného tím, že provozoval v době, kdy mu byl výkon advokacie zastaven, advokacii tím, že zaslal v zastoupení strany dopis třetí osobě.

Odvolání nelze však přiznati důvodnost ani, pokud snažíc se dovoditi, že tu není dána subjektivní skutková podstata tohoto kárného přečinu, namítá, že obviněný jednal v omylu, pro který nemohl ve svém jednání spatřovati kárný přečin, totiž v omylu, že činnost, o niž tu jde, není činností advokátní, nýbrž je činností osoby zapsané v seznamu obhájců, a že smí býti v důsledku toho obviněným vykonána, kdyžtž do kárných nálezů, jimiž mu byl výkon advokacie na určitou dobu zastaven, nebyl výslovně pojat i zákaz zastupování stran ve věcech trestních. Jednal-li obviněný skutečně v tomto odvoláním tvrzeném omylu, nemůže jej tento jeho omyl exkulpovati. Ve směru subjektivním stačí totiž ke skutkové podstatě kárného přečinu, jímž obviněný byl uznán vinným, i nedbalost, a to i nedbalost nevědomá. Že tu šlo na straně obviněného při nejmenším o nedbalost posléze uvedeného rázu, dlužno pokládati za zcela nepochybné, neboť neuvědomil-li si obviněný, že činnost jím v zastoupení M. vykonaná je činností advokátní a že dlužno v důsledku toho v této činnosti, jež byla obviněným vykonána v době, ve které mu byl kárnými nálezy zastaven výkon advokacie, spatřovati nedovolené provozování advokacie, lze to vysvětliti jediné tím, že neuvvažoval o tomto svém jednání s bedlivostí, jež byla nutná a možná. Kdyby byl obviněný o tomto jednání náležitě uvažoval, byl by musil dospěti při nejmenším k úsudku, že není zcela jisto, že jeho názor, že smí toto jednání podniknouti, je správný, a že je v důsledku toho třeba, aby se informoval u svého stavovského úřadu (výboru advokátní komory), zda smí ono jednání vykonati.

Pokud konečně jde o tvrzení odvolání, že advokátní komora, dověděvši se o jednání obviněného, mohla jej upozorniti, že provozoval svou činností advokacii v době, kdy mu byl výkon advokacie kárnými nálezy zastaven, a pro případ opětování pohroziti mu zavedením kárného řízení a že nemusila proti němu ihned zavést kárné řízení, dlužno odvolání připomenouti, že napadá těmito vývody jen postup výboru advokátní komory, pokud věc postoupil kárné radě k dalšímu úřednímu jednání,

leč nevytýká takto mylné právní posouzení věci nálezem kárné rady. Odvolání obviněného z výroku nálezu kárné rady o vině bylo tudíž zamítnouti jako neodůvodněné.

Čís. 340 dis.

Je porušením povinností povolání a zlehčením cti a vážnosti stavu, obvinil-li advokát v dopise adresáta z trestného jednání, odvolává se na informaci své strany, ač neměl od strany ani plné moci, ani informace, čímž způsobil, že adresát dopisu podal na jeho stranu žalobu pro urážku na cti, a vystupoval-li pak v řízení o této žalobě jako obhájce obžalovaného, s jehož zájmy kolidovaly jeho zájmy vlastní.

(Rozh. ze dne 13. listopadu 1937, Ds I 40/37.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl odvolatel uznán vinným kárnými přečinů porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

Z d ů v o d ů:

Odvolání uplatňuje, že věc nebyla dostatečně objasněna, že kárná rada nesměla se spokojiti jen s výpovědí M. v trestní věci, že měla M. slyšeti, že jeho novým výsledkem v kárném řízení by nabyla věc s hlediska kárných přečinů, obviněnému k vině přičítaných, zcela jiné tvářnosti, jak prý plyne z prohlášení M., které obviněný k odvolání připojuje. M. prý jednal — třebaže bona fide — jako falsus procurator, jemuž prý obviněný, který ho již po dlouhá léta znal, bezpodmínečně musel věřiti, uváží-li se zejména též vztahy M. k N-ové. Vše prý bylo zaviněno doznanými nesprávnými údaji M., obviněný prý jednal v dobré víře, na jeho straně nemůže býti řeči o úmyslnosti ani nedbalosti. Že advokát byl uveden v omyl, nelze přece přičítati advokátu k tíži, a nelze proto obviněnému vytýkati nesvědomitost, jak to činí kárný nález, ani ho označovati za vlastního vinníka, jímž byl ne on, nýbrž M.

Odvolání nelze dáti za pravdu. I kdyby se vycházelo z okolností, uvedených M. v jeho prohlášení, obviněným k odvolání připojeném, že M. prohlásil vůči Dr. O., že k němu přichází z příkazu N-ové, že Dr. O. má dopsati P-ové, dále že M. první dopis, o nějž jde, četl a jménem N. schválil, nemohly by tyto okolnosti zprostiti obviněného kárné zodpovědnosti. Obviněný nesměl se za žádných okolností spokojiti s údaji M., který se ani nevykázal nějakým písemným dokladem od N., jeho povinností, plynoucí z ustanovení § 9 adv. ř., bylo, aby si zjednal ve věci jasno, N-ovou si předvolal do kanceláře a sepsal s ní informaci. Nešloť jen o obyčejný dopis a obviněný musel si při náležité dbalosti